

Μουσική και πόίηση στο τρένο

Της ΙΩΑΝΝΑΣ ΚΛΕΦΤΟΠΑΝΗ

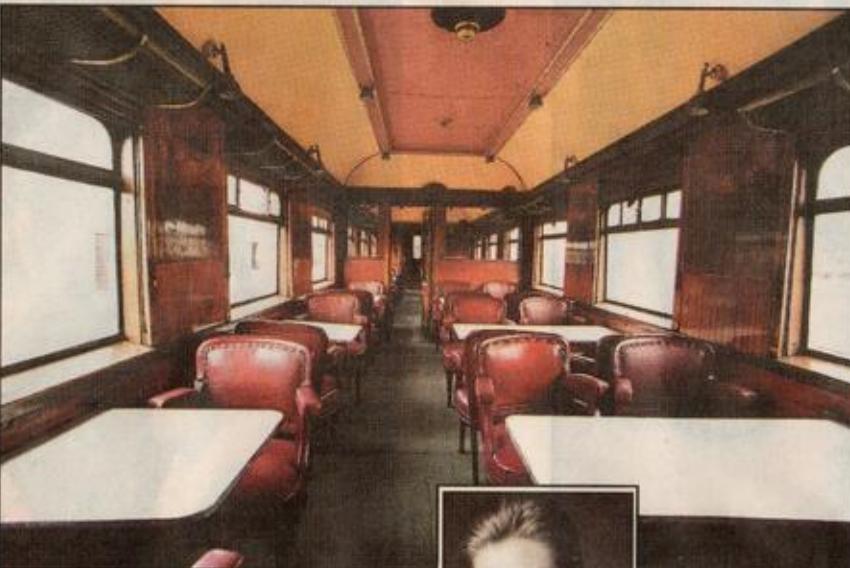
«Π λεοπλί, προχωρούμε δικώς τύψει, οι κυνηγήτες εμείς μες γονείας των Ονείρων: αιτός ο έξοχος στίχος του Εμπειρικού είναι η «σπηλιά» της Τατιάνας Λύγαρη, μιας ακαταπόνητης κυνηγήτριας του ονείρου. Το ονείρο, πάντως, δέλει να μοιράζεται και με τους άλλους, μέσα από τον τόπο πραγματώσεων των προσωπικών της αναζητήσεων και «δέλων».

Την Αραβοστοιχία-Θέατρο «Τρένο του Ρουφ», δηλαδή, με τα οπίσθια βαγόνια του, πορ εδώ και πέντε χρόνια, με εκλεκτές θεατρικές παραστάσεις, το βαγκόνιο ρεστοράν και το μπαρ του, παρασύρει μαζί του το κοντό σε νοερά ταξίδια τέχνης.

Επειδή, λοιπόν, «είναι το καρός να παρουσιάσει το τρένο όχι ουνένα περιφερειακό μικρό θεατράκι, αλλά ουνένα μοναδικό, δυναμικό κόχος πολιτισμού στην Ελλάδα», τη Τατιάνα Λύγαρη ξεκινά το φετινό της «ταξίδι» τέχνης και πολιτισμού δημιουργώντας ένα νέο, μοσαϊκό βαγόνι, στο πλήρως αναπαλούμενο αιθεντικό βαγόνι του Ορεινού Εξηπρές (του 1924), με τις παλιές μαρκετερί, ξύλινες επιφάνειες κ.ο.κ.

«Μουσικό βαγόνι, γιατί από τα μέσα Νοεμβρίου θα παρουσιάσουμε σε αυτό μια μουσικοποιητική παράσταση, με τίτλο το δημόσιες: "Θέλετε δέντρο άνθησετε, θέλετε μαραθείτε", σε δική μου οικνοδοσία και επηδέλεια. Μια παράσταση σχεδόν πράσινη, για 45 το μάξιμου θεατές, οι οποίοι θα αποτελούν κάθε Βράδη μια σειρά, μικρή συντροφιά. Δώδεκα από τους σπραντικότερους Νεοέλληνες συνθέτες μελοποιούσαν παλιούς και σύγχρονους Ελλήνες ποιητές και ερείς παρουσιάζοντας σε πρώτη εκτέλεση το έργο τους στο μουσικό βαγόνι».

Στο τελευταίο αυτό φιλοδοξού όνειρο της Λύγαρη αντιποκρίθηκαν οι συνθέτες Γιώργος Ανδρέου, Μήνας Αλεξάδης, Βασίλης Λαζαρίδης, Μιχάλης Γρηγορίου, Γιώργος Κουρουπότσης, Νίκος Κηφισιώτης, Νότης Μαυρούδης, Θάνος Μικρούτικος, Δημήτρης Παπαδημητρίου, Μιχάλης Χριστοδούλης, Γιώργος Παπαδάκης και Νίκος Συδάκης, καθένας από τους οποίους μελοποίησε για την παράσταση από Σοφοκλή και Σαπφώ -με εν-

διάμεος στάσεις των Σουρή, Ρίτσο, Σειρέρη, Εμπειρικο- μέχρι Γκανά και Ληρούλα.

«Σταχυούλιόν σου»

«Δεν κάνουμε απολογισμό, αλλά σταχυούλιόν στης ελληνικής ποίησης, με τη βούθεια του Κώστα Γεωργούσοπολου και της Σάνιας Ιλινσκαγιά. Είναι μια πρόταση στον εισιθυμτικό θεάτρο. Να ταξιδέψει, να μοιραστεί μαζί μας τ' όνειρο, να την πάρουμε απ' το χέρι και να συνταξιδέψουμε στα μονοπάτια της ενδο-θέσης, σε ένα εσοφερικό άκουσμα για τη γνώση των εαυτών. Οπωδόποτε είναι μια άλλη πρόταση».

Στην παράσταση τέσσερις μουσικοί (Λένα Σολωμού, Δέσποινα Βαρουβάκη, Αποστόλη Λαζαρόπητη, Νίκος Τσουκαλάς) και δύο τραγουδιστές (Βασίλης Γιοβάκης και Σοφία Τζαβάρα) θα συμπάτουν εναλλάξ με την Τατιάνα Λύγαρη και τη Χρόσα Σπιλιώτη.

«Δεν θα είναι μια συναυλία», τονίζει ο πρόποδας. «Ούτε απλώς μια παράσταση τραγουδιών. Θα πρόκειται για την ερμηνεία κάποιων ομα-

Το μουσικό βαγόνι,
έστοιμο να δεχτεί
εκτελεστές και
θεατές-ακροατές,
και η δημιουργός του
Τατιάνα Λύγαρη

τικών πραγμάτων. Εγώ και η Χρόσα αναλαμβάνουμε το λιγκό μέρος, που δεν είναι απαγγελία, και οι τραγουδιστές το μέλος. Δεν θα είναι όπερη απαγγελίας ούτε απλώς τραγούδια».

Την καλλιεργητική επιμέλεια έχει ο Γιώργος Παπαδάκης, Βούδος σκινοδέτης είναι η Μαρία Τοπιά και σκινογράφος ο Λέω Κούσος.

Η μουσική παράσταση συνιστά έναν αντιλογού «σε όλο αυτό το δέρβο», με μουσική που γίνεται συσχέτικη και συμπαρασύρει τα πλήθη». Αντιλογού στους «στεγνούς και στείρους στίχους που ακούμε καθημερινά. Είναι μια πράξη αντιστάσης απέναντι σε μια αύριον των ήχων, των λέξεων, των εννοιών που έχει επικρατήσει», σημειώνει.

«Διότι αισθανόματα όπως χάνουμε την ελληνική γλώσσα, όπως ξέχναμε να χρησιμοποιούμε τη γλώσσα μας».

Συνεχίζεται

Λιγό προτού ξεκινήσει η μουσικο-θεατρική παράσταση στο αιθεντικό βαγόνι του Ορεινού Εξηπρές, η Λύγαρη, από το τέλος του μήνα, επαναλαμβάνει, για τρίτη χρονιά, με το ίδιο εκλεκτό καστ, την πετυχημένη παράσταση του έργου της Εθελ Λίνα Γούση «Η κυρία εξαναπίζεται» (που σκινούντεται στην ίδια). «Είναι οπτικά πολύ πολεμικά που οι δύο έκαναν μαζί μου (Κλέω Σκουλούδη, Ελ. Βιβάκη, Βαγγ. Ρόκκος κ.ά.) παραμένουν μαζί μου και μοιράζονται το όνειρό μου. Με τρά, υπορράγιζει η ηδονούσια».

«Παρ' όλα αυτά, ο κοσμός με ρώτη πότε θα ανεβώ κι εγώ στο σανίδι. Πιστεύω ότι πλέον Βρισκόμασται σε πλήκια ωρηπή για να πάιω πράγματα σπουδαϊκά. Πιστεύω ότι κάνει ένα μεγάλο πρωτόποδο προχώρημα. Ουταν ξαναπατήσω στο σανίδι θα φανεί. Το πάδος, η δύναμη να αγωνίζομαι, να γνωρίζεις τον εαυτό σου, να παλεύεις με τους συνεργάτες σου σε ωρήπεια. Μετά το «Λαχάρα για κεράσια» είχα «οδεύσει». Επρεπε να γεμίσω, να πραξώνω ως άνθρωπος. Θα παιξέω σπουδαϊκά στην επόμενη δεατρική παραγωγή του τρένου. Ο πάχης βεβαίως έχει μπει ψηλοτερά».

Οσον αφορά την επιβίωση του τρένου μέσα στο χρόνο, ο πρόποδας δεν κρύβει πως υπήρξε δύσκολη υπόθεση. «Όμως τώρα πα βλέπω πως αρχίζει και αγαπάται. Λεπτούρησε στόμα με στόμα. Είναι στα «τάνο» του. Ο κόσμος έρχεται πλέον επειδή το έχει αγαπήσει. Περνά καλά, είναι ευχαριστημένος, φεύγει πέρας, χαρογελαστός», σοκαλείται η Λύγαρη.

Η Αραβοστοιχία-Θέατρο «Τρένο του Ρουφ» συνεχίζει να πραγματοποιεί την καλλιεργητική προβολή της με την ευγενική σημαράστωση της Εμπορικής Τράπεζας, των Αμοιβαίων Κεφαλαίων «Ερμής» και της Metrolife. Ευχή μας, ο ΟΣΕ, στον οποίον τα «χωράφια» ανήνθικα θέατρα, να συνεργάσει ούτε ώστε το τρένο να αναβείχει σε σπραντική εστία πολληποτέ στην υποβαθμισμένη περιοχή του Ρουφ.

Μια νέα παράσταση της Τατιάνας Λύγαρη στο «Τρένο του Ρουφ»

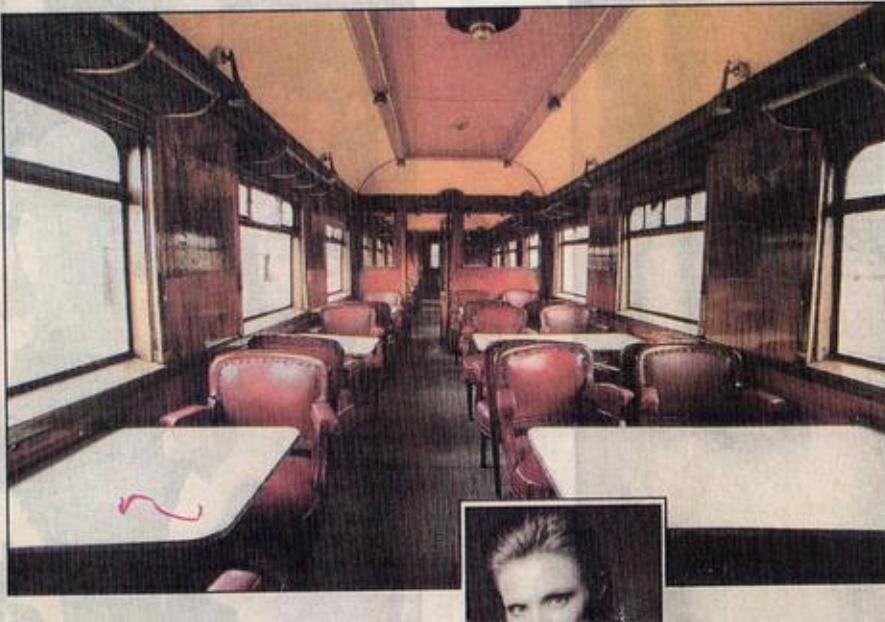
Μουσική και ποίηση στο τρένο

Της ΙΩΑΝΝΑΣ ΚΛΕΦΤΟΠΑΝΗΣ

«Πλέοντες, προχωρούμε δίχας τύχης, οι κυνηγούντες ερεις μης γονειας των Ονείρων»: αυτός ο έξοχος στίχος του Εμπειρικού είναι η «σπρία» της Τατιάνας Λύγαρη, μιας ακαναπόντης κυνηγήτριας του ονείρου. Το οποίο, πάντως, θέλει να μοιράζεται και με τους άλλους, μέσα από τον τοπ ηραμάτων των προσωπικών της αναγνώσεων και «θέλων».

Την Αραβοστοκιά-Θέατρο «Τρένο του Ρουφ», δηλαδή, με τα σκαλιά βαγόνια του, που εδώ και πέντε χρόνια, με εκλεκτές θεατρικές παραστάσεις, το βαγκον ρεστοράν και το μπαρ του, παρουσιεύει το το κοινό σε νεορά ταξίδια τέχνης.

Επειδή, λοιπόν, «είναι πα καιρός να παρουσιαστεί το τρένο όχι σαν ένα περιφερειακό μικρό θεατράκι, αλλά σαν ένας μοναδικός, δυναμικός χώρος πολιτισμού στην Ελλάδα», η Τατιάνα Λύγαρη ξεκινά το φετινό της «ταξίδι» τέχνης και πολιτισμού δημιουργώντας ένα νέο, μοναδικό βαγόνι, στο πλήρος αναπλασμένο αιδεντικό βαγόνι του Οριεντ Εξπρες (του 1924), με τις παλιές

«Διέπει μισθωτοί όπι χανούμε την ελληνική γλώσσα, όπι έχενται να χρησιμοποιούμε τη γλώσσα μας».

Συνεχίζεται

Λιγό προτού ξεκινήσει η μονομο-θεατρική παράσταση στο αιδεντικό βαγόνι του Οριεντ Εξπρες, η Λύγαρη, από το τέλος του μήνα, επαναλαμβάνει, για τρίτη χρονιά, με το ίδιο εκλεκτό κλοι, την πετυχημένη παράσταση του έργου της Εθελ Λίνα Γούρη «Η κυρία εξαφανίζεται» (που σκιπνοθέτεις η ίδια). «Είναι σπραγικό που οι διδεκά συνόδευτοι μου (Κλεό Σκουλούδη, Ελ. Βιδάκη, Βαγγ. Ρόκκος κ.λ.) παραμένουν ραζιοί και μοιράζονται το ονειρό μου. Με τρώ», υπογραφίζει η πιθειός.

«Παρ' όλα αυτά, ο κύριος με ροή πάτε δια ανεβό κι εγώ στο σανίδι. Πιστεύω ότι πλέον βρίσκομαι σε πλεικά ώραν για να παιχνία πράγματα σπραγικά. Πιστεύω ότι κανεὶς ένα μεγάλο πρωτότυπο προκαθόρισμα. Οταν ξαναπάνει στο σανίδι δια φανει. Το πάθος, πιστεύω, να δωμάτια να αγνωίζεσαι, να γνωρίζεις τον εαυτό σου, να παλέσεις με τους συνεργάτες σου σε ωριμάζει. Μετά το «Λαχιάρα για κερούνα» είχα «οβελοει». Επρεπε να γεμί-

μαρκετερι, ευτίνες επαργυρεύει κακό.

«Μονοικό θαγόνι, γιατί από τα μέσα Νοεμβρίου θα παροσταθούμε σε αυτό μια μονοικοποιητική παράστωση, με τίλο το δημόδες: «Θέλετε δένδρο ανθίστε, δέλετε μαραθίες»,» σε δική του σκηνοθεσία και επιμέλεια. Μια παράστωση σκέδων πριβέ, για 45 το ράξιμου δεκαές, οι οποίοι θα αποτελούν κάθε βραδύ μια σεστή, μικρή συντροφιά. Δόξεις από τους οπραντικότερους Νεοελλήνες συνθέτες μελοποίους παλιούς και συγχρονούς Ελλήνες ποιητές και ερεις παρουσιασμούς σε πρώτη εκτέλεση το έργο τους στο μονοικό θαγόνι».

Στο τελευταίο αυτό φιλόδοξο όνειρο της Λύγαρη αντανακριθηκαν οι συνθέτες Γιώργος Ανδρέου, Μινάς Αλεξιδίου, Βασιλής Δημητρίου, Μιχάλης Γρηγορίου, Γιώργος Κουρούπος, Νίκος Κηπούρος, Νότης Μαυροβίδης, Θάνος Μικρούτικος, Δημήτρης Παπαδημητρίου, Μιχάλης Χριστοδούλης, Γιώργος Παπαϊωάννης και Νίκος Συδάκης, καθένας από τους οποίους μελοποίησε για την παράστωση από Σοφοκλή και Σαμψώ - με εν-

σιάρεσες στασεις τους Σοφρ., Ρυτο., Ζεφερ., Ερμερικό- μέχρι Γκανά και Δηρούλα.

«Σταχυοθύγοπον»

«Δεν κανούμε απολογισμό, αλλά σταχυολύγηση της ελληνικής ποίησης, με τη βούδεια του Κώστα Γεωργούσσουλου και της Σόνιας Ιλινσκάγια. Είναι μια πρόσποια στον ευαισθητό θεατή. Να ταϊζεψει, να πορούσει μαζί μας τ' όνειρο, να τον πάρουσιε απ' το χέρι και να συνταξιζέψουμε στα μονονάτα της ενδο-θέασης, σε ένα εοσφερικό άκουσμα για τη γνώση του εαυτού. Οπωδόποτε είναι μια άλλη πρόστιμο».

Στην παράστωση τέσσερις ρούσικοι (Λένα Σολωμού, Δέσποινα Βαρουβάκη, Αποστόλης Λαζαρόπουλος, Νίκος Τσουκαλάς) και δύο τραγουδιστές (Βασιλής Γιοδάκης και Σοφία Τζαβάρα) θα συμπρατουν εναλλάξ με την Ταπιάνα Λύγαρη και την Χρέσα Σπηλιώτη.

«Δεν θα είναι μια συναυλία», τονίζει η πδοπούλος. «Ούτε απλώς μια παράστωση τραγουδιών. Θα προκειται για την ερμηνεία κάποιων ομα-

Το μουσικό θαγόνι,
έστιμο να δεχτεί
εκτελεστές και
θεατές-ακροατές,
και η δημιουργός του
Ταπιάνα Λύγαρη

νικών πραγμάτων. Εγώ και η Χρέσα αναλαμβάνουμε το λαϊκό μέρος, που δεν είναι απαγγελία, και οι τραγουδιστές το μέλος. Δεν θα είναι ούτε ξερή απαγγελία ούτε απλώς τραγούδι».

Την καλλιτεχνική επιμέλεια έχει ο Γιώργος Παπαδάκης, βοηθός οκνηθέτη είναι η Μαρία Τομά και οκτωνούραφος η Λέα Κούση.

Η ρουσική παράστωση συνιστά έναν αντίλογο «εοί από το δόρυφο, τη ρουσική που γίνεται σουζέ και στριμόρογερ τα πλήθη». Αντίλογο στους «στεγνούς και στερεούς στίχους που ακούμε καθημερινά». Είναι μια πράξη αντιστάσης απέναντι σε μια σάρωση των πνων, των λέξεων, των εννοιών που έχει επικρατήσει, συμπληρώνει.

οώ, να προκωρήσω ως ανθρώπος. Θα παίξω ο πιωδόπιοτε στην επόμενη δευτερική παραγωγή του τρένου. Ο πήχης βεβαιώς έχει μπει υπόλοτος.

Οσον αφορά την επιβίωση του τρένου μέσα στο χρόνο, η πδοπούλος δεν κρέβει πος υπέρξε δύσκολη υπόθεση. «Όμως τώρα πα βλέπω πος αρχίζει και αγαπάται. Λεπιδύρυνε στήμα ρε στήμα. Είναι στα «πάνω» του. Ο κόσμος έρχεται πλέον επειδή το έχει αγαπήσει. Περνά καλά, είναι ευτυχισμένος, φεύγει πρέμιος, χαρογελαστός», σχολάζει η Λύγαρη.

Η Αμερικανική-Θέατρο «Τρένο του Ρούφ» συνεχίζει να πραγματοποιεί τα καλλιτεχνικά της δρορόλυγα με την ευγενική συμπαράσταση της Εμπορικής Τράπεζας, των Αμερικανών Κεφαλαίων «Ερμής» και της Metrolife. Ευχή μας, ο ΟΣΕ, στον οποίου τα «χωρίσια» ανθητού το δέατρο, να συνεργαστεί ούτε ώστε το τρένο να αναδειχτεί σε οπραντική εστία πολιτισμού στην υπαίθρια μεριά της περιοχής του Ρούφ.

Άύριο μαζί με την «Ε»

Υιοθεσία: παράθυρο στην αγάπη

αφιέρωμα

Επικεφαλής ΒΟΛΟΦΩΝ ΜΙΤΣΑΚΗΣ

7-2020